

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 21. februar 2019
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Malene Lejbach
Sagsnr.: 2018-702-0015
Dok.: 1007345

KOMMENTERET OVERSIGT

over

høringssvar om forslag til lov om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (Nedbringelse af sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet m.v.)

1. Høringen

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 21. december 2018 til den 25. januar 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, 3F, Advokatrådet, Advokatsamfundet, BUPL, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Børns Vilkår, Copenhagen Business School (Juridisk Institut), Danmarks Lærerforening, Danner, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Kvindesamfund, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Sygeplejeråd, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Det Kriminalpræventive Råd, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Erstatningsnævnet, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FOA – Fag og Arbejde, Foreningen af Offentlige Anklagere, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Hjælp Voldsofre, Institut for Menneskerettigheder, Joan-Søstre, Justitia, KL, Kvinderådet, Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Landsforeningen (KRIM), Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen for Voldsramte Kvinder, Landsforeningen SIND, Landsorganisationen af Kvindekrisecentre (LOKK), Landsorganisationen mod seksuelle overgreb, Mødrehjælpen, Offerrådgivningen i Danmark, Patienterstatningen, Politiforbundet, Red Barnet, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten,

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Rigshospitalet (Center for Seksuelle Overgreb), Rigshospitalet (Center for Voldtægts ofre), Rigspolitiet, Socialpædagogernes Landsforbund, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut) og Aarhus Universitetshospital (Center for Voldtægts ofre).

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Advokatrådet, Dansk Kvindesamfund, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Erstatningsnævnet, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Hjælp Voldsofre, Institut for Menneskerettigheder, KL, Offerrådgivningen i Danmark, Patienterstatningen, Politiforbundet, Rigsadvokaten, Rigspolitiet og Socialpædagogernes Landsforbund.

Nedenfor er gengivet de væsentligste punkter i de modtagne høringssvar. Justitsministeriets kommentarer er anført i *kursiv*.

2. Høringssvarene

2.1. Generelt til lovforslaget

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Advokatrådet, Danske Regioner, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Erstatningsnævnet, Grønlands Selvstyre (Departementet for Sociale Anliggender og Justitsvæsen), Institut for Menneskerettigheder, Rigsadvokaten og Socialpædagogernes Landsforbund har ikke haft bemærkninger til udkastet til lovforslaget.

Dansk Kvindesamfund finder det glædeligt, at regeringen gør en aktiv indsats for at nedbringe sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet til gavn for ofre for forbrydelser.

Danske Advokater støtter alle forslag, der kan bidrage til en afvikling af den store mængde ikke afgjorte sager og til en effektiv og varig nedbringelse af den almindelige sagsbehandlingstid for volds ofres sager om erstatning.

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) er overordnet enig i, at sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet længe har været uacceptabel, og at der er et akut behov for at nedbringe sagsbehandlingstiden til gavn for ofre for forbrydelser.

Hjælp Voldsofre anfører, at en verserende erstatningssag for mange virker stigmatiserende for helingsprocessen efter at have været udsat for en forbrydelse, og at det for mange ofre tilmed er et spørgsmål om økonomisk overlevelse.

Offerrådgivningen i Danmark finder det positivt, at Justitsministeriet har taget initiativ til at ændre på den lange sagsbehandlingstid i Erstatningsnævnet. Offerrådgivningen tilslutter sig lovudkastet, idet det forudsættes, at der desuden gennemføres en række administrative ændringer.

Justitsministeriet noterer sig, at flere høringsparter overordnet udtrykker opbakning til lovforslaget.

Det bemærkes, at baggrunden for lovforslaget er en analyse af offererstatningssager med henblik på at nedbringe sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet (herefter "analysen"), som Justitsministeriet i samarbejde med eksterne konsulenter og med inddragelse af områdets interesser gennemførte i 2018. Analysen omfattede organisatoriske rammer, interne og eksterne processer, samarbejdsflader samt lovgivningsmæssige rammer og mulighed for digitalisering. Analysen indeholder en lang række anbefalinger til, hvordan sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet kan nedbringes, hvoraf de fleste anbefalinger kan gennemføres uden lovændring. En række af disse anbefalinger er allerede implementeret, mens andre løbende vil blive iværksat. Lovforslaget har til formål at gennemføre en række af de anbefalinger, som forudsætter lovændring.

2.2. Hurtig tilkendelse af krav med en værdi på indtil 3.500 kr.

Danske Advokater vurderer, at forslaget kan have en begrænset positiv virkning på krav med en værdi på indtil 3.500 kr. **FH** og **KL** er positive overfor, at der i visse sager kan træffes hurtig afgørelse om tilkendelse af erstatning og godtgørelse.

Danske Advokater og FH bemærker imidlertid, at fremsættelsen af yderligere krav, der indebærer, at ansøgerens samlede krav overstiger 3.500 kr., vil komplicere en del af de sager, der ellers forudsættes at kunne afgøres

hurtigt, idet der kan opstå tilbagebetalingskrav, ligesom sagsbehandlingstiden risikerer at blive forlænget.

FH peger endvidere på, at beregningen af effekten på sagsbehandlingstiden i forbindelse med forslaget er uigennemsigtig. Endelig bemærker FH, at det bør fremhæves i lovforslaget, at hjemlen i offererstatningslovens § 9, stk. 1, hvorefter justitsministeren kan fastsætte regler om, at krav under et bestemt beløb ikke erstattes, vil blive udnyttet til at fastsætte en bagatelgrænse på 1.000 kr., selv om indførelse af en sådan bagatelgrænse ikke kræver lov-hjemmel. FH anfører, at det ikke kan anses for en hensigtsmæssig måde at nedbringe sagsbehandlingstiden på at afskære en gruppe borgere deres ret til erstatning.

Hjælp Voldsofre anser forslaget for en afgørende forbedring af de forurettedes retsstilling, og peger på, at der er mange krav under beløbsgrænsen på 3.500 kr. Hjælp Voldsofre finder det prisværdigt, at Justitsministeriet er af den opfattelse, at hensynet til en hurtigere sagsbehandling til gavn for de forurettede vejer tungere end risikoen for, at der i nogle tilfælde udbetales uberettiget erstatning og godtgørelse. Derudover bemærkes det, at den foreslåede formulering og bemærkningerne hertil tager fuldt ud højde for den situation, at der kan komme yderligere krav efterfølgende med den naturlige konsekvens, at der skal ske en fuld prøvelse af, om samtlige lovens betingelser er opfyldt. Hjælp Voldsofre finder, at den foreslåede bestemmelse har positive konsekvenser for både Erstatningsnævnets sagsbehandlingstid og for ofrene.

Rigspolitiet vurderer, at forslaget indebærer en risiko for, at politiet i et øget antal sager ikke vil kunne gøre regreskrav gældende.

Som det fremgår af pkt. 2.1.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, vil forslaget om en hurtig tilkendelse af krav med en værdi indtil 3.500 kr. ifølge analysen kunne nedbringe sagsbehandlingstiden for disse sager med næsten 25 pct., samtidig med at forslaget vil frigøre ressourcer til behandling af andre ansøgninger og dermed ligeledes nedbringe sagsbehandlingstiden generelt. Estimatet over, hvor mange sager der vil blive omfattet af forslaget om hurtig tilkendelse af krav på indtil 3.500 kr., er baseret på sagsbeholdningen i 2017.

Forslaget indebærer, at der ydes erstatning og godtgørelse for krav indtil 3.500 kr., hvis der er tale om en personskade forvoldt ved overtrædelse af straffeloven eller lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, og kravet

fremsættes i overensstemmelse med fristerne i offererstatningslovens § 13. Det gælder således, uanset om lovens øvrige betingelser er opfyldt, herunder kravet om politianmeldelse inden 72 timer, nedlæggelse af påstand om erstatning under en eventuel straffesag mod skadevolderen og opfyldelse af de almindelige erstatningsbetingelser.

Der kan ikke tilkendes erstatning og/eller godtgørelse i disse sager, hvis det er åbenbart, at lovens øvrige betingelser ikke er opfyldt. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis det af sagen fremgår, at skadelidte har udvist egen skyld i en sådan grad, at vedkommende ikke ville være berettiget til erstatning og/eller godtgørelse efter de almindelige regler.

Herudover er tilkendelse af erstatning og/eller godtgørelse i disse sager betinget af, at skadelidte fremsætter samtlige af sine krav vedrørende samme lovovertrædelse, som skadelidte er bekendt med på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen.

Hvis skadelidte fremsætter yderligere krav, som skadelidte var bekendt med på tidspunktet for indgivelse af den første ansøgning, og som dermed skulle have været fremsat på det tidspunkt, og skadelidtes samlede krav herefter overstiger 3.500 kr., vil nævnet skulle foretage en fuld prøvelse af hele kravet. Det skal således vurderes, om lovens almindelige betingelser er opfyldt for det samlede krav. Hvis det i den forbindelse viser sig, at skadelidte ikke havde krav på den udbetalte erstatning og/eller godtgørelse, kan der kræves tilbagebetaling efter reglerne i lovens § 18, stk. 1. Har den skadelidte derimod krav på yderligere erstatning og/eller godtgørelse, vil nævnet skulle udbetale differencen, jf. pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Som det endvidere fremgår af bemærkningerne, skal en forvaltningsmyndighed efter forvaltningslovens § 7 i fornødent omfang yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde. Erstatningsnævnets sekretariat vil i medfør heraf have pligt til at yde vejledning og bistand til personer, der søger om erstatning. Hvis der søges om erstatning og/eller godtgørelse for krav med en værdi indtil 3.500 kr., og det er helt åbenbart for sekretariatet, at den pågældende har yderligere krav, vil sekretariatet således have pligt til at vejlede den skadelidte herom med henblik på, at den skadelidte kan fremsætte sit fulde krav.

Som det fremgår af pkt. 2.1.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, vil den foreslåede ordning kunne begrænse statens mulighed for at opnå regres, i det omfang kravet ikke kan dokumenteres. Som det endvidere fremgår, kan beløb, som er modtaget med urette, kræves tilbagebetalt, i det omfang ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder af betydning for erstatningen, jf. offererstatningslovens § 18, stk. 1, ligesom det efter omstændighederne kan være strafbart efter f.eks. straffelovens § 163. Der kan ligeledes kræves tilbagebetaling i tilfælde af, at skaden senere godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelse eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning, jf. offererstatningslovens § 18, stk. 2.

Som anført i bemærkningerne er det Justitsministeriets vurdering, at hensynet til en hurtigere sagsbehandling til gavn for ofrene vejer tungere end risikoen for, at der i nogle tilfælde udbetales erstatning og godtgørelse, som der ikke ville være grundlag for, hvis kravet skulle vurderes efter lovens almindelige betingelser.

Justitsministeriet bemærker endelig, at der ikke – som ellers foreslået i analysen – på nuværende tidspunkt er lagt op til at udnytte hjemlen i offererstatningslovens § 9, stk. 1, til at indføre regler om, at krav under 1.000 kr. ikke erstattes. Uanset at indførelse af en sådan grænse vil kunne medvirke til at nedbringe sagsbehandlingstiden, ville det efter Justitsministeriets opfattelse ikke være rimeligt at afskære visse ofre fra at opnå erstatning og/eller godtgørelse på baggrund af kravets størrelse.

2.3. Indførelse af obligatorisk digital selvbetjening ved ansøgning om erstatning og godtgørelse

Dansk Kvindesamfund, FH og Hjælp Voldsofre bemærker, at der bør tages højde for, at ikke alle ansøgere vil være i stand til at anvende en digital selvbetjeningsløsning, og at der derfor kan være behov for at lade sig repræsentere ved en fuldmægtig eller en bistandsadvokat.

Politiforbundet peger på, at det med forslaget bør sikres, at borgeren eller dennes repræsentant kan følge sagen digitalt.

Som det fremgår af pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkningerne til lovforslaget, bør der efter Justitsministeriets opfattelse skabes mulighed for at indføre obligatorisk brug af digital selvbetjening ved indgivelse af ansøgning om erstatning og godtgørelse med henblik på at sikre en hurtigere og

mere effektiv sagsbehandling. Indførelse af en sådan digital selvbetjeningsløsning forventes at medføre, at ansøgninger om erstatning og godtgørelse i langt højere grad end i dag vil indeholde de nødvendige oplysninger, samt at borgeren på sagsportalen vil kunne få indblik i sagens forløb, hvilket samlet set vil lette administrationen hos Erstatningsnævnets sekretariat.

Civilstyrelsen er på nuværende tidspunkt i gang med at forberede etableringen af en digital sagsportal, der bl.a. indebærer, at der kan søges om offerstatning digitalt. Sagsportalen forventes at kunne tages i brug på offerstatningsområdet i 2020. Der vil i forbindelse med udviklingen af den digitale løsning og ved udarbejdelsen af de administrative regler blive taget nærmere stilling til den konkrete udformning heraf, herunder adgangen til partsrepræsentation, og i hvilket omfang ansøgeren og/eller en eventuel repræsentant kan følge sagen digitalt.

Der forudsættes i den forbindelse fastsat regler om dispensation fra anvendelsen af den digitale sagsportal, der navnlig vil skulle tage højde for de situationer, hvor en person som følge af særlige forhold, f.eks. et fysisk eller psykisk handicap eller manglende it-kompetencer, ikke kan eller må forventes at kunne anvende en digital selvbetjeningsløsning. Erstatningsnævnet vil skulle foretage en konkret vurdering af, om der foreligger sådanne særlige forhold i hvert enkelt tilfælde, hvor en person anmoder om dispensation. Erstatningsnævnet vil i givet fald skulle informere vedkommende om mulighederne for at indgive ansøgningen på anden vis eller om muligheden for at lade andre ansøge via fuldmagt.

2.4. Afgørelse om erstatning, før straffesagen mod skadevolderen er afgjort ved endelig dom

FH finder det positivt, at det med forslaget forudsættes, at Erstatningsnævnets praksis udvides, således at Erstatningsnævnet i videre omfang vil have mulighed for at træffe afgørelse, selv om straffesagen mod skadevolderen ikke er afgjort ved endelig dom.

Hjælp Voldsofre anfører, at det helt klart er den rigtige hovedregel, at der ikke træffes afgørelse i en sag, før der er faldet dom, eller efterforskningen hos politiet er afsluttet, men at der også bør være undtagelser hertil. Hjælp Voldsofre finder, at det bør præciseres, hvornår nævnet kan dispensere fra hovedreglen.

Som det fremgår af pkt. 2.3.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, er det efter Justitsministeriets opfattelse af afgørende betydning for et offer, at der så hurtigt som muligt træffes afgørelse om og udbetales erstatning og/eller godtgørelse, så offeret kan lægge forbrydelsen bag sig og komme videre med sit liv. Det er derfor Justitsministeriets vurdering, at der kan være behov for at udvide muligheden for at træffe afgørelse om erstatning og godtgørelse, selv om straffesagen mod skadevolderen endnu ikke er afgjort ved endelig dom, eller efterforskningen ikke er indstillet. Det kan eksempelvis være tilfældet i sager, hvor lovovertrædelsen er begået af flere gerningsmænd, men hvor det kun er straffesagen mod den ene gerningsmand, der er endeligt afgjort, mens straffesagen mod den anden eller de øvrige gerningsmænd endnu ikke er endeligt afgjort. I disse tilfælde bør hensynet til offeret efter Justitsministeriets opfattelse tale for, at der træffes afgørelse om erstatning og godtgørelse, selv om straffesagen mod en eller flere andre gerningsmænd fortsat verserer.

Erstatningsnævnet skal således foretage en konkret afvejning af, om der i det konkrete tilfælde af hensyn til offeret er grundlag for ikke at afvente den endelige dom eller indstilling af efterforskningen. Der kan i den forbindelse f.eks. lægges vægt på forbrydelsens karakter, ansøgerens alder, at ansøgeren er økonomisk trængt mv.

Der kan efter Justitsministeriets opfattelse ikke opstilles en udtømmende liste over, hvornår nævnet kan træffe afgørelse, selv om sagen mod skadevolderen ikke er endeligt afgjort ved dom, idet det beror på en konkret vurdering af sagens nærmere omstændigheder.

2.5. Undersøgelse af skadevolders forsikringsforhold udskydes til regres hos politiet

Danske Advokater foreslår, at der indsættes en bestemmelse om, at nævnet snarest muligt træffer afgørelse om, hvorvidt staten skal indlede regres-sag mod skadevolder eller på anden vis indtræde i skadelidtes krav om erstatning og godtgørelse mod tredjemand med henblik på at sikre, at statens adgang til at opnå regres ikke forældes.

FH er overordnet positiv over for forslaget, idet FH dog ønsker det præciseret, om forslaget skal forstås således, at skadelidte i de tilfælde, hvor det i nær forbindelse til straffesagen kan konstateres, at skadevolderen er omfattet af en forsikringsaftale, fortsat kan fremsætte erstatningskrav over for skadevolders forsikringsselskab, inden der indgives en ansøgning til Erstat-

ningsnævnet. FH er af den opfattelse, at erstatningskravet fortsat bør kunne fremsættes over for forsikringsselskabet, hvis det i forbindelse med straffesagen konstateres, at skadevolder er omfattet af straffelovens §§ 16 eller 69, og at den skadevoldende handling er dækket af en ansvarsforsikring.

Hjælp Voldsofre bemærker, at det hidtil har været sådan, at skadelidte selv og/eller dennes bistandsadvokat har undersøgt, om skadevolder er dækket af en ansvarsforsikring, hvilket opfattes som et helt urimeligt krav. Det foreslås, at Erstatningsnævnet behandler sager, hvor skadevolder er statsløs eller asylansøger, således at spørgsmål om eventuel indbyrdes statslig regres – ligesom det foreslås med skadevolders forsikringsforhold – udskydes til efter sagens afgørelse ved Erstatningsnævnet.

Efter offererstatningslovens § 7, stk. 1, ydes der ikke erstatning, i det omfang skaden godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelse eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning.

Som det fremgår af pkt. 2.4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, er der for så vidt angår første del af bestemmelsen, hvorefter skaden godtgøres af skadevolderen, tale om tilfælde, hvor skadelidte opnår erstatning fra skadevolderen selv, såvel som tilfælde, hvor skaden dækkes af skadevolders ansvarsforsikring.

Forslaget indebærer, at der indsættes en ny bestemmelse i § 11 c, hvoraf det følger, at nævnet ikke træffer afgørelse, før straffesagen mod skadevolderen er afgjort ved endelig dom, eller efterforskningen er indstillet. Afgørelsen skal endvidere udsættes med henblik på at konstatere, om skaden dækkes fra anden side, jf. offererstatningslovens § 7. Af det foreslåede stk. 2 fremgår det, at nævnet, uanset at betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, kan træffe afgørelse, hvis forholdene taler for det.

Som anført under pkt. 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger indebærer forslaget, at Erstatningsnævnet fremover vil skulle træffe afgørelse uden først at undersøge, om skaden dækkes af skadevolders forsikringsforhold i sager, hvor skadevolder er under 14 år eller er omfattet af straffelovens §§ 16 eller 69. Forslaget regulerer således de situationer, hvor der indgives en ansøgning til Erstatningsnævnet, uden at det på forhånd er afklaret, om skaden dækkes fra anden side, og hvor der således skal foretages en undersøgelse heraf. Hvis skadelidte allerede i forbindelse med straffesagen bliver bekendt med, at skaden er dækket af skadevolders ansvarsforsikring, vil skadelidte efter offererstatningslovens § 7, stk. 1, ikke have krav på

erstatning fra staten. Kravet vil i sådanne tilfælde skulle rejses over for skadevolders forsikringsselskab.

Justitsministeriet bemærker, at det fremgår af § 12 i bekendtgørelse nr. 824 af 26. juni 2013 om forretningsorden for Erstatningsnævnet (forretningsordenen), at nævnet samtidig med sagens afgørelse sender en kopi af afgørelsen til politiet i den politikreds, hvor anmeldelsen af lovovertrædelsen har fundet sted, så vidt muligt med en vejledende indstilling om, hvorvidt der bør gøres regres mod skadevolderen.

Det er således politiet, der træffer afgørelse om, hvorvidt der bør gøres regres mod skadevolderen, hvorimod Erstatningsnævnet så vidt muligt sender en vejledende indstilling herom samtidig med fremsendelsen af afgørelsen i sagen.

For så vidt angår tilfælde, hvor gerningsmanden er statsløs eller asylansøger, har Erstatningsnævnets sekretariat oplyst, at Erstatningsnævnet i forbindelse med den indledende behandling af en ansøgning om erstatning foretager en vurdering af, om kravet kan dækkes fra anden side, herunder via Udlændingestyrelsen. Nævnet tilstræber, at vurderingen heraf foretages hurtigt efter modtagelsen af en ansøgning.

2.6. Frist for fremsættelse af yderligere krav om erstatning eller godtgørelse

Danske Advokater foreslår, at fristen for at fremsætte eventuelle yderligere krav om erstatning eller godtgørelse vedrørende den samme lovovertrædelse først bør løbe fra det tidspunkt, hvor sagen i sin helhed kan anses for afsluttet hos nævnet.

Hjælp Voldsofre undrer sig over, at der ikke foreslås en frist, som følger den almindelige forældelsesfrist på 3 år efter forældelsesloven. Hjælp Voldsofre peger endvidere på, at det er problematisk, at toårsfristen fortolkes således, at den også gælder for verserende sager, hvor sagsbehandlingstiden ofte er længere end to år. Det indebærer, at ansøgeren risikerer at blive afskåret fra at fremsætte yderligere krav, mens sagen verserer hos Erstatningsnævnet.

Efter offererstatningslovens § 13, stk. 1, kan Erstatningsnævnet ikke behandle en ansøgning, der er indgivet over 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået, medmindre der foreligger særlige grunde. Det følger imidlertid af

stk. 2, at hvis der i sagen er afsagt dom, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor dommen er endelig. I sager, hvor politiet har efterforsket sagen, uden at der efterfølgende er rejst straffesag, regnes fristen fra tidspunktet for politiets afgørelse om indstilling af efterforskningen.

Det følger af stk. 3, at nævnet ikke kan behandle en ansøgning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse, og det nye krav fremsættes mere end 2 år efter, at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige grunde.

Som det fremgår af pkt. 2.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, blev offererstatningslovens § 13, stk. 2 og 3, indsat på baggrund af anbefalinger fremsat i en rapport afgivet af Arbejdsgruppen om en styrket indsats over for ofre for forbrydelser, der blev nedsat af Justitsministeriet i 2009. Ved indførelsen af stk. 2 og 3 overvejede arbejdsgruppen hensigtsmæssigheden af offererstatningslovens forældelsesregler. Arbejdsgruppens udgangspunkt var, at det kunne være mere enkelt og overskueligt, hvis offererstatningslovens forældelsesregler fulgte de almindelige forældelsesregler. Arbejdsgruppen overvejede derfor, hvorvidt det ville forbedre ofrenes retsstilling, hvis man overgik fra offererstatningslovens forældelsesfrist på 2 år til den almindelige forældelsesfrist på 3 år efter forældelsesloven.

Arbejdsgruppen fandt imidlertid, at det var vanskeligt at konkludere, at en sådan ændring entydigt ville forbedre ofrenes retsstilling, da fristerne ikke nødvendigvis løber fra samme tidspunkt. Forældelsesfristen efter forældelsesloven regnes som udgangspunkt fra skadens indtræden, mens forældelsesfristen i offererstatningssager regnes fra endelig dom. I de tilfælde, hvor der er forløbet mere end ét år fra skadens indtræden til endelig dom, vil offererstatningslovens forældelsesregler således som udgangspunkt være mest fordelagtige for offeret. Da arbejdsgruppen dermed ikke havde grundlag for entydigt at konkludere, at det ville være til ofrenes fordel, hvis man overgik til de almindelige forældelsesregler, kunne arbejdsgruppen ikke anbefale det, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 134 som fremsat, side 21.

På den baggrund blev fristreglerne på offererstatningsområdet opretholdt. Det er fortsat Justitsministeriets opfattelse, at det ikke vurderes at ville give ofrene en bedre retsstilling, hvis forældelseslovens almindelige regler fandt anvendelse, og der findes derfor ikke grundlag for at overgå fra offererstatningslovens fristregler til de almindelige forældelsesregler.

For så vidt angår bemærkningerne om, hvornår toårsfristen bør begynde at løbe, er Justitsministeriet enig i, at det ikke er rimeligt at afskære et offer fra at fremsætte yderligere krav vedrørende samme lovovertrædelse, så længe den pågældendes sag er under behandling ved Erstatningsnævnet. Der er på den baggrund foretaget en ændring i lovforslaget i forhold til lo-vudkastet, således at fristen for at fremsætte yderligere krav tidligst vil indtræde 2 år efter, at nævnet har truffet endelig afgørelse. Hvis ansøgeren først efter nævnets afgørelse indså eller burde indse eksistensen af det nye krav, regnes toårsfristen først fra dette tidspunkt. Med lovforslaget fastslås det samtidig, at der ligeledes gælder en frist på 2 år efter nævnets endelige afgørelse i de tilfælde, hvor nævnet har anmodet om dokumentation for et fremsat krav. Hvis dokumentation ikke er fremsendt senest 2 år efter nævnets endelige afgørelse, kan nævnet således ikke behandle kravet.

Det forudsættes, at nævnet fremover i sine afgørelser vil vejlede ansøgeren om, hvilke frister der gælder for fremsættelse af eventuelle yderligere krav om erstatning og godtgørelse vedrørende samme lovovertrædelse og for fremsendelse af (yderligere) dokumentation for et fremsat krav.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

2.7. Afgørelse om og udtalelse om méngrad og erhvervsevnetab

Danske Advokater finder det positivt, at Erstatningsnævnet med forslaget får hjemmel til at indhente udtalelse om varigt mén og erhvervsevnetab fra andre end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES). Det er Danske Advokaters opfattelse, at forslaget formentlig vil kunne nedbringe sagsbehandlingstiden i de sager, hvor en vurdering af skadens varige følger er nødvendig.

Danske Advokater og **Politiforbundet** peger på, at Erstatningsnævnet i arbejdsskadesager løbende bør udbetale krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og forskud på erstatning for erhvervsevnetab, og at nævnet således ikke bør afvente, at der træffes endelig afgørelse om erhvervsevnetab.

Hjælp Voldsofre støtter forslaget om, at Erstatningsnævnets sekretariat skal kunne indhente vejledende udtalelser om erhvervsevnetab og méngrad hos andre end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), hvis det kan medføre en betryggende og hurtigere afgørelse til gavn for offeret.

KL finder anledning til at pege på risikoen for, at der kan opstå en uensartet praksis, når ”konkurrerende” aktører foretager vurderinger af erhvervsevnetab og/eller méngrad.

Erstatningsnævnets sekretariat har oplyst, at Erstatningsnævnet i alle tilfælde behandler ansøgninger om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste løbende. Nævnets lange sagsbehandlingstider har dog desværre også gjort sig gældende i sager om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. For så vidt angår udbetaling af erstatning for erhvervsevnetab er der ikke efter erstatningsansvarsloven mulighed for at foretage en løbende f.eks. månedlig udbetaling. Tabt arbejdsfortjeneste ydes derimod indtil det tidspunkt, hvor skadelidte enten kan begynde at arbejde igen, eller hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes erhvervsevnetab, og hvor der således kan træffes afgørelse om erstatning herfor. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste vil således blive afløst af en eventuel erstatning for erhvervsevnetab. Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at der ikke er grundlag for at ændre reglerne for udbetaling af erhvervsevnetabserstatning.

Med den forventede nedbringelse af sagsbehandlingstiderne generelt forventes sagsbehandlingstiden i sager om tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab ligeledes at blive nedbragt.

Det anbefales i analysen, at der indgås en aftale med Patienterstatningen om, at Patienterstatningen fremover kan udarbejde vejledende udtalelser om erhvervsevnetab og méngrad i offererstatningssager. Analysens forslag forudsætter, at Erstatningsnævnet efter indgåelse af aftale med Patienterstatningen kan vælge at henvise en sag til enten AES eller Patienterstatningen afhængigt af, hvem der kan tilbyde den hurtigste sagsbehandling af den konkrete sag. Det forudsættes endvidere, at Patienterstatningen som en del af aftalen forpligter sig til at prioritere vurderingen af erhvervsevnetab og méngrad i offererstatningssager på linje med tilsvarende vurderinger i patienterstatningssager.

Som det fremgår af pkt. 2.6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger, finder Justitsministeriet imidlertid ikke, at forslaget bør begrænses til Patienterstatningen og AES. Hvis der er en anden aktør, der kan udarbejde en udtalelse om erhvervsevnetab og/eller méngrad af samme kvalitet og kan tilbyde en kortere sagsbehandlingstid til gavn for ofrene, bør der efter Justitsministeriets opfattelse ikke være noget til hinder for, at Erstatningsnævnet

indgår en aftale herom med denne aktør. Det bør imidlertid alene ske efter nærmere undersøgelser og aftale, idet det i analysen er forudsat som en del af aftalen med en anden aktør, at denne aktør forpligter sig til at prioritere offererstatningssager.

For så vidt angår muligheden for at indhente konkurrerende udtalelser bemærkes det, at offeret – ligesom i dag – fortsat vil have mulighed for selv at indhente en udtalelse om spørgsmålet om fastsættelsen af méngraden og erhvervsevnetabet fra AES. I tilfælde af, at offeret efter erstatningsansvarslovens § 10 indhenter en udtalelse fra AES, og Erstatningsnævnet indhenter en udtalelse fra f.eks. Patienterstatningen, og vurderingerne i de to udtalelser adskiller sig fra hinanden, må nævnet vurdere, hvilken udtalelse der skal lægges til grund i den konkrete sag. Det bemærkes i den forbindelse, at udtalelserne alene er vejledende.

2.8. Indførelse af adgang til eIndkomst

Hjælp Voldsofre støtter forslaget om at indføre adgang til eIndkomst, idet det bemærkes, at offeret og/eller dennes bistandsadvokat altid bør orienteres om, hvilke oplysninger der indhentes, og at Erstatningsnævnet bør foretage en høring over de indhentede oplysninger.

Som det fremgår af pkt. 2.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger, følger det af databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 1, at den dataansvarlige, hvis personoplysninger ikke er indsamlet hos den registrerede, giver den registrerede de oplysninger, der følger af bestemmelsens litra a-f.

Den foreslåede bestemmelse i offererstatningslovens § 14 a, hvorefter Erstatningsnævnet kan få terminaladgang til de nødvendige oplysninger i indkomstregistret til brug for behandlingen af ansøgninger om erstatning og godtgørelse, vil således betyde, at Erstatningsnævnet i forbindelse med indsamlingen af ansøgerens indkomstoplysninger i terminalregistreret skal iagttage reglerne om oplysningspligt, når personoplysninger ikke er indsamlet hos den registrerede, jf. artikel 14.

2.9. Øvrige forslag

2.9.1. Organisatoriske rammer

Danske Advokater finder det centralt at få klarhed over, hvilke organisatoriske og administrative ændringer Justitsministeriet og Erstatningsnævnet agter at iværksætte, og hvornår disse vil blive implementeret. Danske Advokater er endvidere af den opfattelse, at det vil være positivt, hvis der arbejdes videre med en organisatorisk forankring af offererstatningssagerne i Patienterstatningen, således at den formelle afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af offererstatningsloven, fortsat foretages af Erstatningsnævnet, mens den øvrige behandling af og afgørelse i offererstatningssagerne overgives til en særlig afdeling/sektion i Patienterstatningen.

Politiforbundet peger på, at der i lovforslaget ikke er stillet forslag om Erstatningsnævnets struktur eller organisering.

I analysen peges på flere alternative organisatoriske forankringer af behandlingen af offererstatningssager, herunder en forankring i Patienterstatningen.

Det vurderes i analysen, at Patienterstatningen vil være fuldt i stand til at varetage sagsbehandlingen af offererstatningssager, idet Patienterstatningen vurderes at være en robust organisation med relevante erstatningsretlige kompetencer, herunder evnen til selv at vurdere erhvervsevnetab og méngrad. Hertil kommer, at Patienterstatningen har en god digital understøttelse af sagsbehandlingen og er serviceorienteret og borgervendt.

Omvendt peger analyserapporten på, at der er væsentlige ulemper ved at flytte behandlingen af offererstatningssager til Patienterstatningen, herunder at en flytning til Patienterstatningen vil medføre store transaktionsomkostninger, risici og et stort indledningsvist produktionstab, der vil forlænge sagsbehandlingstiden yderligere for en periode. Dertil kommer, at det i analysen vurderes at være en væsentlig ulempe ved scenariet, at offererstatningssagerne tages ud af den styringsmæssige kæde, der starter og slutter hos anklagemyndigheden, hvilket kan medføre en risiko for, at der ikke er en myndighed, der påtager sig det samlede ansvar for gennemløbet af offererstatningssagerne, og at der bliver skabt uklarhed om, hvem der har ansvar for at nedbringe de samlede gennemløbstider.

Samlet set anbefales det i analysen, at behandlingen af offererstatningssager fortsat er forankret i Erstatningsnævnet under Civilstyrelsen.

Justitsministeriet vurderer på den baggrund, at behandlingen af offererstatningssager på nuværende tidspunkt er bedst forankret i Erstatningsnævnet

under Civilstyrelsen. Det bemærkes, at særligt hensynet til at undgå produktionstab i forbindelse med en eventuel flytning og dermed muligheden for at nedbringe sagsbehandlingstiderne også på kort og mellemlangt sigt er blevet vægtet højt.

2.9.2. Overgang fra ansøgningsordning til anmeldelsesordning

Danske Advokater og Politiforbundet foreslår, at den gældende ansøgningsordning ændres til en anmeldelsesordning, sådan som det kendes fra arbejdsskadesystemet og patientskadesystemet. En sådan ændring ville indebære, at skadelidte alene ville skulle anmelde sin skade til Erstatningsnævnet, hvorefter det ville påhvile nævnet at oplyse sagen og træffe afgørelse om erstatning og/eller godtgørelse for alle de krav, som skaden vurderes at give anledning til. Det anføres, at det for mange kan virke uoverskueligt, hvad der på baggrund af en konkret skade kan søges om erstatning og/eller godtgørelse for, og at en sådan ændring i øvrigt ville medføre, at der skabes overensstemmelse mellem de forskellige erstatningsordninger.

Der er ikke i analysen peget på, at en ændring af den gældende ansøgningsordning til en anmeldelsesordning ville kunne medvirke til at nedbringe sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet til gavn for ofrene.

Hertil kommer, at en forvaltningsmyndighed efter forvaltningslovens § 7 i fornødent omfang skal yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde. Forvaltningsmyndigheder er endvidere i almindelighed underlagt det såkaldte officialprincip, der indebærer, at myndigheden har ansvaret for, at en sag oplyses tilstrækkeligt, inden den træffer afgørelse. Erstatningsnævnet vil i medfør heraf som hidtil have pligt til at yde vejledning og bistand til personer, der søger om erstatning, ligesom nævnet i tilstrækkeligt omfang og inden for offererstatningslovens rammer skal oplyse sine sager i overensstemmelse med officialprincippet.

Justitsministeriet finder på den baggrund ikke på nuværende tidspunkt grundlag for at ændre ordningen som foreslået af høringsparterne.

2.9.3. Flere erstatningskrav afgøres som retskrav

Offerrådgivningen i Danmark har foreslået, at domstolene under straffesagen tager stilling til en påstand om erstatning og/eller godtgørelse, uanset om tiltalte gør indsigelse mod kravet.

Det følger af offererstatningslovens § 11 a, stk. 1, at hvis skadelidtes krav på erstatning og godtgørelse er afgjort ved dom, ydes erstatning med det beløb, som er fastsat ved dommen. Det gælder imidlertid ikke, hvis skadevolderen under sagen må anses for at have anerkendt kravet eller dets størrelse, jf. stk. 2. Det indebærer, at Erstatningsnævnet ikke er bundet af dommen i de tilfælde, hvor skadevolderen ikke gør indsigelse mod påstanden, idet dommen i så fald vil blive afsagt i overensstemmelse med skadelidtes påstand, uden at retten foretager en egentlig prøvelse af kravet, jf. side 71 i betænkning nr. 1019/1984 om retskrav på erstatning til ofre for forbrydelser.

I analysen indgår et forslag om, at domstolene skal foretage en fuld prøvelse af de erstatningspåstande, som forurettede nedlægger under straffesagen, uanset om tiltalte gør indsigelse eller ej. Domstolene kan imidlertid alene foretage en sådan fuld prøvelse, hvis der foreligger tilstrækkelig dokumentation for kravet. Det er ofte ikke tilfældet, og kravet dokumenteres således i mange tilfælde først i forbindelse med Erstatningsnævnets behandling af kravet. Baggrunden herfor er, at mange krav først opstår efter straffesagens afslutning, herunder f.eks. krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, erhvervsevnetab og godtgørelse for varigt mén.

Ifølge analysen vil forslaget alene medvirke til at nedbringe sagsbehandlingstiden med 3-4 dage, og det anbefales derfor, at forslaget ikke gennemføres.

Henset til, at lovforslaget har til formål at nedbringe sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet til gavn for ofrene, og at forslaget om, at flere erstatningskrav afgøres som retskrav, ikke i nævneværdig grad vil bidrage hertil, er forslaget ikke taget med.

Som anført indledningsvist under pkt. 2.1 indeholder analysen en lang række anbefalinger til nedbringelse af sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet til gavn for ofrene. En række af de anbefalede styringsbase-rede initiativer er allerede igangsat, jf. herom nedenfor under pkt. 2.9.6, og Justitsministeriet arbejder fortsat videre med at styrke hele offererstatningsområdet med henblik på at forbedre retsstillingen for ofrene. Det gælder også i forhold til dokumentation af erstatningskrav i forbindelse med straffesagen.

2.9.4. Udvidet adgang til beskikkelse af bistandsadvokater og forlængelse af beskikkelsesperioden

Offerrådgivningen i Danmark foreslår, at der oprettes en særlig liste over bistandsadvokater, og at der indføres adgang til at forlænge bistandsadvokaters beskikkelse med henblik på at bistå offeret med at opgøre sit erstatningskrav og søge om erstatning hos Erstatningsnævnet i de sager, hvor erstatningskravet ikke kan opgøres endeligt under straffesagen. Derudover foreslås det, at der også bør kunne beskikkes en bistandsadvokat i de sager, hvor politiet ikke kan finde gerningsmanden og derfor indstiller efterforskningen.

Der er ikke i analysen peget på, at initiativer om styrkelse af bistandsadvokatområdet kan medvirke til at nedbringe sagsbehandlingstiderne i Erstatningsnævnet. Da lovforslaget som anført navnlig har til formål at nedbringe sagsbehandlingstiden i nævnet til gavn for ofrene, har Justitsministeriet ikke fundet grundlag for med dette forslag at ændre ordningen som foreslået.

Det bemærkes imidlertid, at justitsministeren i oktober 2018 nedsatte et ekspertpanel, som skal se nærmere på sager om voldtægt, herunder bl.a. bedre forhold for ofre for voldtægt. Justitsministeriet kan oplyse, at ekspertpanelet har peget på bistandsadvokaternes uddannelse, rolle og beføjelser som et relevant område at se nærmere på. Bemærkningerne vil på den baggrund blive videregivet til ekspertpanelet, hvor de vil kunne indgå i det videre arbejde.

2.9.5. Anmeldelsespraksis i pædagogsager

FH peger på, at analysen ikke er opdateret i forhold til Højesterets dom af 4. september 2018, hvori nævnets praksis for dispensation fra anmeldelseskravet blev underkendt.

Efter offererstatningslovens § 10, stk. 1, er erstatning bl.a. betinget af, at lovovertrædelsen er anmeldt til politiet inden 72 timer. Bestemmelsen kan fraviges, hvis forholdene taler for det, jf. stk. 3.

Erstatningsnævnet havde før 2014 en lempelig praksis for at fravige kravet om politianmeldelse i sager, hvor plejepersonale mv. udsættes for f.eks. vold på deres arbejde.

Erstatningsnævnet ændrede i 2014 sin praksis. Herefter gav nævnet kun dispensation i sådanne sager, hvis der forelå dokumentation for, at der i den enkelte sag havde gjort sig konkrete, individuelle pædagogiske og/eller behandlingsmæssige hensyn gældende, som talte imod en politianmeldelse. Denne praksisændring indebar, at f.eks. personer med svære handicap i vidt omfang blev politianmeldt for vold mod pædagoger og plejepersonale mv. på de institutioner, hvor de opholdt sig.

Højesteret underkendte ved en dom af 4. september 2018 nævnets praksisændring. Nævnet er derfor gået tilbage til den lempelige praksis fra før 2014. De skadelidte, som tidligere har fået afvist deres ansøgning om erstatning på grund af nævnets praksisændring i 2014, har herefter fået mulighed for at få genoptaget deres sag. Hertil kan det oplyses, at der pr. 31. januar 2019 er sket genoptagelse af 50 sager på baggrund af praksisændringen.

For så vidt angår analysens manglende inddragelse af Højesterets dom af 4. september 2018 bemærkes det, at analysen blev afsluttet i oktober 2018. Analysen er således foretaget forud herfor, ligesom Højesterets dom ikke har relevans for analysen, der har haft til formål at se på sagsbehandlingstiderne i Erstatningsnævnet.

2.9.6. Beregningsforudsætninger i analysen

FH finder lovforslaget i sin nuværende form betænkeligt, idet udkastet til lovforslaget og den eksterne analyse af offererstatningssager beror på en baseline (opgjort på baggrund af lukkede sager i 2017) og følgende analyse heraf, der er baseret på et skøn over effekten på sagsbehandlingstiden. I den forbindelse påpeger FH, at Erstatningsnævnet over de seneste år har truffet flere delafgørelser og kategoriseret ikke-afgørelser som afgørelser for at imødekomme resultatmål og et politisk ønske om lavere sagsbehandlingstider, hvilket har medført, at sagsbehandlingstid og ventetid ikke kan opgøres på enkeltstatsniveau.

Det eksterne konsulentfirma, der har foretaget analysen, har i samarbejde med Justitsministeriet vurderet, at det var hensigtsmæssigt at anvende perioden 2017 som baseline til beregning af effekter på nedbringelse af sagsbehandlingstiden, idet 2017 var det senest afsluttede hele år på daværende tidspunkt.

Som det fremgår af analysen, er beregningen af baseline baseret på systemdata fra Civilstyrelsens daværende sagsbehandlingssystem, Captia, der anvendes til at belyse gennemløbstiden på enkeltsagsniveau. Systemdata er herefter beriget med skønsmæssige forhold med relevans for effekterne på sagsbehandlingstiden, herunder tidsregistrering, indfasningsprofiler for nye medarbejdere og ressourcetræk ved oplæring og effektiv sagsbehandlingsskapacitet. Gennemløbstiden består dels af sagsbehandlingstid, dels af ventetid. Da der ikke foreligger opgørelser af sagsbehandlingstid og ventetid på enkeltsagsniveau, har det eksterne konsulentfirma i samarbejde med Erstatningsnævnets sekretariat skønsmæssigt fastsat sagsbehandlingstiden og ventetiden på baggrund af gennemløbstiden og en række proceskortlægninger.

Justitsministeriet finder, at det eksterne konsulentfirma har brugt en relevant metodisk tilgang til at estimere sagsbehandlingstiderne og effekterne herpå af de forskellige tiltag i analysen.

Justitsministeriet bemærker endvidere, at antallet af indkomne sager og fordelingen af sagstyper og krav ikke er konstant, men ændrer sig fra år til år.

Det bemærkes, at Erstatningsnævnet siden august 2018 har opgjort sagsbehandlingstiderne uden at medregne afgørelser om aktindsigter. Aktindsigter har ved en fejl tidligere været talt med i opgørelsen af sagsbehandlingstiderne. Endvidere bemærkes det, at Erstatningsnævnet fra februar 2018 har ændret praksis, således at en ren anmodning til ansøger om at indsende yderligere oplysninger ikke afslutter sagen og derfor ikke registreres som en afgørelse i sagsbehandlingssystemet.

2.9.7. Øvrige initiativer til nedbringelse af sagsbehandlingstider

Danske Advokater vurderer, at lovforslaget kun vil have en yderst begrænset positiv effekt på sagsbehandlingstiden. Endvidere peger Danske Advokater på, at det i analysen estimeres, at der skal anvendes 23 ekstra medarbejderårsværk for at kunne foretage en 'bunkeafvikling' i Erstatningsnævnet. Danske Advokater mener, at det er af afgørende betydning, at der gennemføres en 'bunkebekæmpelse', idet de vurderer, at tiltagene i lovforslaget i sig selv kun marginalt vil bidrage til at afvikle bunken af verserende sager.

Politiforbundet foreslår, at der i loven fastsættes maksimale sagsbehandlingstider.

Som nævnt ovenfor er det alene en del af anbefalingerne i analysen, der kræver lovændring.

Civilstyrelsen og Erstatningsnævnet er med bistand fra eksterne konsulenter i gang med at implementere en række af de forbedringstiltag, som ikke kræver lovændring, herunder udvikling af en ny driftsstyringsmodel, forbedret driftsledelse, bunkebekæmpelse og etablering af et sundt flow for nye sager. De nævnte tiltag vil blive fuldt implementeret i løbet af 2019. Desuden er Civilstyrelsen i gang med at forberede etableringen af en digital sagsportal, der bl.a. indebærer, at der kan søges om offererstatning digitalt. Sagsportalen forventes at kunne tages i brug på offererstatningsområdet i 2020. Der er med lovforslaget indført hjemmel til at fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af en sådan digital sagsportal ved ansøgning om erstatning.

I foråret 2018 blev det besluttet midlertidigt at tilføre fem ekstra årsværk til at nedbringe sagsbunkerne i Erstatningsnævnet. I forbindelse med udarbejdelse af de afsluttende analyser i den eksterne analyse af offererstatnings-sager blev det i sensommeren 2018 klart, at der var behov for en større tilførsel af medarbejderårsværk til bunkebekæmpelse i Erstatningsnævnet. For at håndtere behovet på kort sigt blev Kammeradvokaten hyret til at bistå Erstatningsnævnet med konkret sagsbehandling af offererstatningssager, ligesom der blev rokeret tre medarbejdere fra anklagemyndigheden til midlertidigt at bistå nævnet med nedbringelse af sagsbeholdningen.

Med aftalen om finansloven for 2019 blev der afsat midler til nedbringelse af sagsbehandlingstiderne på bl.a. offererstatningsområdet. Tilførslen af midler betyder, at antallet af medarbejderårsværk i Erstatningsnævnets sekretariat fordobles i forhold til niveauet i 2017 svarende til 17 ekstra medarbejderårsværk. Det bemærkes i den forbindelse, at estimatet i analysen på 23 medarbejderårsværk er baseret på, at bunkebekæmpelsen gennemføres over en etårig periode. Baseret på erfaringerne fra den hidtidige bunkebekæmpelsesindsats vurderer Justitsministeriet, at det er urealistisk at gennemføre indsatsen på ét år, særlig henset til behovet for rekruttering og oplæring af nye medarbejdere. Bunkebekæmpelsen gennemføres derfor med 17 ekstra medarbejderårsværk årligt over en toårig periode i 2019-2020.

Justitsministeriet vurderer, at bunkebekæmpelsesindsatsen i 2019-2020 muliggør en nedbringelse af sagsbunken til et normaliseret niveau med udgangen af 2020, svarende til en sagsbeholdning på ca. 1.100-1.200 sager.

Det forventes samtidig, at tiltagene vil nedbringe sagsbehandlingstiden i nye sager til under 100 dage. De gamle sager, der bliver afviklet som en del af bunkebekæmpelsen i 2019-2020, vil have en væsentlig længere sagsbehandlingstid, idet de allerede har ligget længe.

3. Lovforslaget i forhold til lovudkastet

I forhold til det lovudkast, der blev sendt i høring den 21. december 2018, indeholder det fremsatte lovforslag følgende indholdsmæssige ændring:

- Fristen for at fremsætte yderligere krav vedrørende samme lovovertrædelse indtræder tidligst 2 år efter, at Erstatningsnævnet har truffet endelig afgørelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Herudover er der foretaget visse mindre ændringer af sproglig og lovteknisk karakter. Der er i øvrigt i bemærkningerne til lovforslaget bl.a. i lyset af høringssvarene på en række punkter foretaget præciseringer og udbygninger af relevante forhold.